విముక్తి

టి.కె.జగన్నాథం

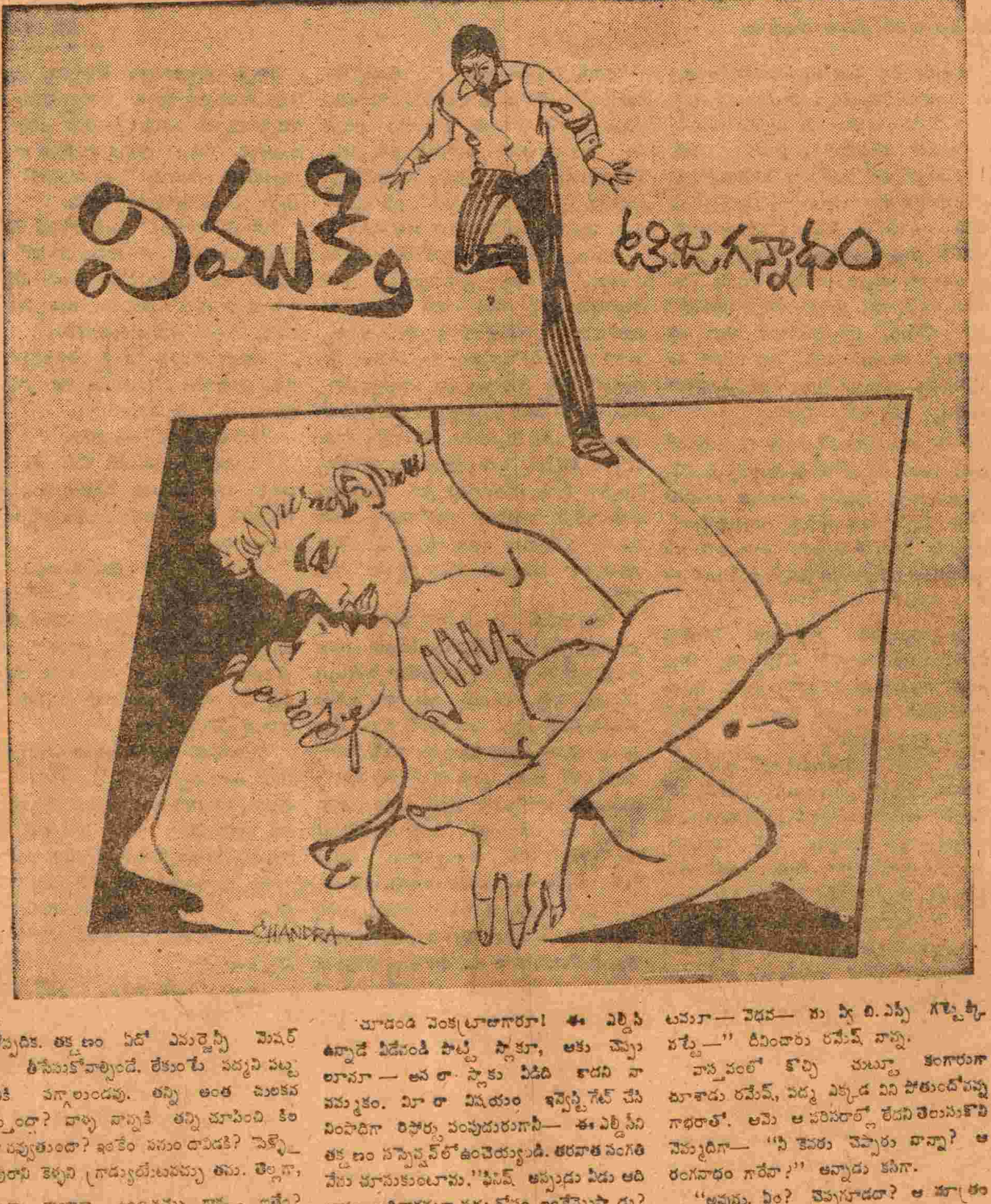

తప్పదిక. తక్షణం ఏదో ఎమర్జెన్సీ మెషర్ తీసేసుకోవాల్సిందే. లేకుంటే పద్మని పట్టడానికి పగ్గాలుండవు. తన్ని అంత చులకన చేస్తుందా? వాళ్ళ నాన్నకి తన్ని చూపించి కిల కిలా నవ్వుతుందా? ఇంకేం సమం దానికి? పెళ్ళై కాపురాని కెళ్ళని గ్రాడ్యుయేటువమ్మ తను. తెల్లగా, పచ్చగా, నాజూగ్గా ఉండవచ్చు గాక— ఐతేం? అఫ్టరాల్ ఒక గరల్ — స్త్రీ — తన్నింత చులకన చెయ్యటమే!— అబ్బ! తెల్లగా, పచ్చగా ఎంత నాజూగ్గా ఉంది పద్మ? పోంఁ పోంఁ ఆ ఎల్డీసీ గాణ్ణి పెళ్ళి చేసుకొంది. ఆ నో మూడేళ్ళు పోతే ఎలాగూ ఆయ్యేఎస్ ముగిస్తాడు గదా— ఎంచక్కా సబ్—కలెక్టర్ పెళ్ళాం అయ్యుండకూడదూ?

అవును. తను సబ్—కలెక్టరై పద్మ భర్త పని చేస్తున్న తాలూకాఫీసుకి ఇన్స్పెక్షన్ కెళ్ళాడు. తాసీల్దారు తన పక్కనే నించున్నాడు చేతులు కట్టుకుని.

"చూడండి వెంకట్రామగారూ! ఈ ఎల్డీసి ఉన్నాడే వీడేమండీ పొట్ట స్లాకూ, అకు చెప్పు లానూ — అనలా స్లాకు వీడిది కాదని నా నమ్మకం. మీరా విషయం ఇన్వెస్టిగేట్ చేసి నింపాదిగా రిపోర్టు పంపుదురుగానీ— ఈ ఎల్డీసీని తక్షణం సస్పెన్షన్‌లో ఉంచెయ్యండి. తరవాత సంగతి నేను చూసుకుంటాను." ఫినిష్. అప్పుడు వీడు ఆది వారం ఆదివారమూ పద్మ కోసం ఇంకేమొస్తాడు? పద్మ అప్పుడు తన సహాయం కోరి తను బస చేసిన బంగళాకు రాత్రి ఒంటరిగా వస్తుంది. అప్పుడెలా మాట్లాడాలి? తన మాగ్నానిమిటీని ఎలా తెలియ బర్చాలి — ఈ విషయాలన్నీ ఇప్పుడే నిర్ణయించుకోవాలి.

"ఒరే రమేష్! నీవు కెమిస్ట్రీలో రెండు ప్రాక్టికల్స్ వెనక బడ్డావట కదరా? ఏం రోగమొచ్చిందీ— సరిగా చదివి ప్రాక్టికల్స్ కెళ్ళటానికి? నీ మొఖానికి బెల్‌బాటం, పాంటు — పైజమాలా. దూడేకుంత వాడిలా పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుని కాలేజి కెళ్ళటమూ— వెధవ— నువ్వు బి.ఎస్సీ గట్టెక్కి నట్టే—" దీవించారు రమేష్ నాన్న.

వాస్తవంలో కొచ్చి చుట్టూ కంగారుగా చూశాడు రమేష్, పద్మ ఎక్కడ విని పోతుందోనన్న గాభరాతో. ఆమె ఆ పరిసరాల్లో లేదని తెలుసుకొని నెమ్మదిగా— "నీ కెవరు చెప్పారు నాన్నా? ఆ రంగనాథం గారేనా?" అన్నాడు కసిగా.

"అవును. ఏం? చెప్పకూడదా? ఆ మాత్రం నిన్ను గమనించుకుంటున్నాడు పాపం, అదేనా నీ బాధ?" అన్నా రాయన కోపంగా.

స్టూడెంట్స్ ఎవ్వరూ వినరు రంగనాథం గారి మాట. కాని రమేష్ నాన్నకి చిన్నప్పటి క్లాస్‌మేటాయన. "చీటికీ మాటికీ నాన్నకి కంప్లెయింట్లిచ్చి నన్ను నోరు లేని వాణ్ణి చేస్తున్నాడు. నా ప్రాణానికి బాగా దాపురించా డీయనొకడు" అని గొణుక్కున్నాడు.

అసలు తను బి.ఎస్సీ అయ్యాక ఎలాగూ ఎం.ఎస్సీలో గోల్డ్ మెడల్ కొట్టేసి గొప్ప రిసెర్చి చెయ్యక

తోతున్నాడు గదా! చిన్న గడ్డం పెంచేసి 'అప్పుడు తన మొహానికి చిన్న గడ్డం బాగుంటుందా అని? ఏమో! వెధవది ఇంతవరకు షేవ్ చేసుకొనే అవసరమే రాలేదు మరి న్యూయార్క్, మాస్కో, ఫ్రాంక్ ఫర్ట్, ఆక్స్‌ఫర్డ్‌లలో పేపర్ పైన పేపర్ చదివేస్తూ, ప్రయోగాలపైన ప్రయోగాలు చేస్తూ ఏదో ఒక ఫారిన్ కంట్రీలోనే సెటిలవబోతున్నాడు గదా. ఒకానొక శుభ ముహూర్తాన నోబెల్ ప్రైజు లాంటిది రాక తప్పుతుందా తనకి? అప్పుడు ప్రొ. రమేష్ చంద్ర (ఆహా! ఈ పేరు చక్కగా కుదిరింది) మా వాడేనండీ, మా దేశం వాడే కదూ అని గుండెలు బాదుకుని మరి పొంగిపోరూ ఈ ఇండియన్స్. మనసంతా తీయదనంతో నిండిపోతూ కలుక్కున పద్మ గుర్తుకొచ్చింది.

గుర్తు రావటమేమిటి? పద్మని తనెప్పుడు మరచాడు గనుక? రక్తంలోని ఎర్రకణాల్లా ఒంట్లో చేరుకుని వదలని క్యాన్సర్‌లా వదలకుండా వెంటాడుతోంది పద్మ రూపం ఈ మధ్య. వెనకటి రోజుల్లో పద్మంటే ప్రత్యేకత తో ఉండేది కాదు. కాని ఒక సంవత్సరం నుండి కాల్చుకు తింటోంది. ఏమిటో ఈ హింస తనకు?

పుట్టినప్పట్నుంచి కాకపోయినా ఎనిమిదేళ్ళ పరిచయముంది పద్మతో తనకు. పక్క పక్క ఇళ్ళలో ఉంటూ చక్కని స్నేహాన్ని కలిగున్న కుటుంబాలు తమవి. తనకు బాగా గుర్తున్నట్టుగా పద్మని ఏనాడూ లెక్క చేసినవాడు కాదు తను. పద్మని గూర్చి కాలేజీలో ఏమనుకునేవారో తనకి బాగా తెలుసు. ఆమెతో పరిచయం చేసుకోవాలనీ, ఏదో వంకతో ఆమెను మాట్లాడించాలనీ తహతహలాడే విద్యార్థుల్లా, ఒకరిద్దరు స్టాఫ్ మెంబర్లూ ఉండటం తనకు బాగా తెలుసు. కాని తను మాత్రం పద్మ కాలేజీలో మాట్లాడిస్తే ఇబ్బందిగా ఫీలయ్యేవాడు. కానీ తప్పేది కాదు. ఆమెతో మాట్లాడిన కాసేపూ, ఆమెతో కలిసి ఇంటికి వచ్చేకాలమూ ఏదో ఊపిరాడనట్టుగా ఉండేది. అవన్నీ పద్మ కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో. నిజానికి పద్మ తనకి రెండేళ్ళ సీనియర్ కావటమూ, తనింకా రెండేళ్ళు చదవాల్సి ఉండగానే పద్మ కాలేజీ వదిలెయ్యటమూ అప్పట్లో తనకి బాగా సంతోషాన్ని కలగజేశాయి.

తీరా ఈ సంవత్సర కాలంగా తనకు తెలీకుండానే ఏదో మార్పు వచ్చేసింది. మునుపట్లా నిర్లక్ష్యంగా, సహజంగా మాట్లాడలేకపోతున్నాడు పద్మతో తను. మొన్నో రోజు పద్మే నిలుక్కుంది కూడాను.

"ఏమిటదీ—దొన్ని చేసేవాడిలా కొంకర్లు తిరిగి పోతున్నావూ? ఆ నసుగుడేమిటి? సరిగా మంచొని గట్టిగా మాట్లాడలేవా ఏమిటి?" తో కెక్కడ లేని ఉడుకుమోత్తనమూ వచ్చింది. 'ఛీ ఏమి టీవిడ. ఇలా కసురుకొంటుంది? తనామెతో మాట్లాడాలనీ, కాలేజీ విశేషాలు చెప్పాలనీ ఎంత ఉత్సాహంతో వస్తే కనీస మర్యాదైనా లేకుండా అలా తీసేసి మాట్లాడుతుందా 'గిరుక్కున తిరిగి పెద్ద అంగ వేసుకుంటూ బయటకొచ్చేశాడు. కానీ పద్మ తెల్లబోవటం బాగా కనబడింది.

"రమేష్! ఏమిటా అరగడం? వినున్నావోయ్ చిన్నా..." అనేలోగా బయటికొచ్చేశాడు తను. అవును ఇలాగే చెయ్యాలి. ఇకమీదట పద్మని లెక్క చెయ్యకూడదు. తనంతటి తాత్త్వికుడు వివేకానందుడిలా దేశాన్ని ప్రభావితం చెయ్యబోతున్న భావితరపు నైతాలికుడు అఫ్టరాల్ ఒక యంగ్ ఎండ్ ఫెయిర్ లెక్చరర్ కి లోకువ కావటమా?

అవును. తను పెళ్ళి, చేసుకోడు— ఉద్యోగం చెయ్యడు. తా కున్న అంతర్ముఖమైన మేధ సామాన్యమైందా? కాలం కలిసి వచ్చినప్పుడు చికాగో, కాకపోతే పారిస్‌లాంటి పెద్ద మెట్రోపాలిటన్ సిటీల్లో తను సంబరోపన్యాసాలు చేసి, వందలు వేల సంఖ్యలో విదేశీ మేధావులు తన ఆధ్యాత్మిక విజ్ఞానాన్ని అందుకోవాలని ఉవ్విళ్ళూరుతూంటే హిందూ సంస్కృతినే ఈ కర్మభూమి ఔన్నత్యాన్ని హిమ నగాల కెక్కిస్తూ తను ప్రపంచ చరిత్రలో గొప్ప సన్యాసిగా మిగిలి పోతున్నాడు గదా. అటువంటి తనకే పద్మను గురించి ఆలోచిస్తూ, ఆమె రూపం మలేరియా జ్వరం ఉన్నవాడికి చలిలా వదలకుండా పట్టుకుని పీడిస్తున్నాయి. ఇదేం కర్మ!

"ఒరే రమేష్! ఏమిటా మళ్ళా పందిరి పై కలా వాలిపోతున్నావ్? పగటిపూటే నించుని కలలు కంటున్నావా ఏమిటి? నిన్నోసారు కస్తూరి రమ్మని చెప్పింది. వెళ్ళి కనబడు. అని వాస్తవంలోకి తెచ్చింది రమేష్ తల్లి. వాస్తవంలో కొచ్చి చేదు మింగిన వాడిలా ముఖం పెట్టాడు రమేష్. కస్తూరంటే ఎలర్జీ తనకు. ఇంటి కెళ్ళితే చాలు కూర్చో పెడుతుంది. కూర్చోటాని కుర్చీ ఉండదు. ఆవిడ పడగ్గది కమ్ డ్రాయింగ్ రూంలో మంచంమీదే కూర్చోవాలి. సరే! కూర్చుంటాడు. పక్కనే ఆమె వచ్చి కూర్చుంటుంది. దాదాపు తన్ని ఆనుకొని. ఒళ్ళంతా తేళ్ళు జెర్రులూ పాకినట్టుంటుంది తనకు. వీలైనంత వరకూ కస్తూరి ఇంటికి వెళ్ళడం తప్పించుకోవాలనే చూస్తాడు. కాని అమ్మ కావిడంటే ప్రత్యేకమైన అభిమానముండటంతో ఆవిడ కే పౌడర్ టిన్ తెచ్చివ్వటానికో అలాంటిదే మరే ఆడంగి పని చేసి పెట్టటానికో వెళ్ళక తప్పదు తనకు.

కస్తూరికి చిన్నప్పుడే భర్త పోయాట్ట. మరావిడకు పౌడర్లెందుకో? చక్కగా బొట్టు కాటుకా పెట్టుకొని మల్లెలు తురుముకుని టింగు రంగామని సినిమాలకీ షికార్లకీ తయారవుతుంది. సిగ్గు లేక పోతే సరి అని కసిగా అనుకొన్నాడు.

తామీ కొంప మారితే తప్ప తన కీ కస్తూరి బాధ తప్పదు. కానీ తమది సొంత ఇల్లాయె. ఆ మాటే ప్రసక్తెక్కడిదీ? పైగా నాన్నకి ట్రాన్స్‌ఫర్ వొచ్చే ఉద్యోగమూ కాదు. అప్పుడు తనకీ హింస అని నిట్టూర్చి కస్తూరిగారింటికి బయలుదేరాడు కాళ్ళీడ్చుకుంటూ.

వాకిట్లో నించుని తనకోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టుంది కస్తూరి. తన్ని చూడగానే చేటంత ముఖం చేసుకుని,

"రా రమేష్! నీ కోసమే వెయిట్ చేస్తున్నాను" అంది లోపలికి దారితీస్తూ.

కొద్దిగా స్థూలకాయం కస్తూరిది. చామన చాయ. కనుముక్కు తీరు ఎక్కువగా ఉన్నా నడుస్తుంటే కొద్దిగా కష్టపడి నడుస్తుందీవిడ అనిపించేలా ఉంటుంది. "ఏమిటో ఈవిడ నా కోసం అంతగా వెయిట్ చేసిన రాచకార్యం" అని మనసులో విసుక్కుని, మంచం మీద కూలబడ్డాడు.

"రఘువీర్ టాకీస్‌లో మంచి హాలీవుడ్ సినిమా వచ్చింది. ఇవాళ ఫస్ట్ షో కెళదాం వస్తావా" అని అడిగింది కస్తూరి బైటికొస్తూ. ఆమె చేతిలోని కాఫీ కప్పుని రమేష్ కందించింది. గతుక్కుమన్నాడు రమేష్. వెంటనే తమాయించుకుని—

"ఇవాళ వీలవదండీ. కెమిస్ట్రీ ప్రాక్టికల్స్ రెండు మిగిలి పొయ్యాయి. ఏడు గంటల దాకా లాబ్‌లోనే పనుంటుంది" అన్నాడు.

"పోనీ రేపెడదాం" అందావిడ.

"చూడాలి వీలవుతుందో లేదో. ఈ మధ్య పోర్షన్స్ చాలా ముందు కెళ్ళిపోయాయి. బాగా చదవకపోతే క్లాసులో జరిగే పాఠాలు అర్థంకావు" అన్నాడు తను.

"నీకేమోయ్! మంచి తెలివైన వాడివి. అలా అలా చదువుతూనే పీ. యూ. సీ. లో మంచి మార్కులూ, క్లాసూ కొట్టేశావు. సరేగానీ రేపటికి తప్పకుండా రావటానికి ప్రయత్నించేద్దూ. కాస్త తొందరగా వెళ్ళి దుర్గాలో బాగా టిఫిన్ దట్టించి ఫస్టు షో కెళదాం" అంది కస్తూరి. సరేనని తల వూపి బైటికొచ్చాడు తను.

'ఎంత మంచి ఛాన్స్! ఎంత బాగా మాట్లాడుతుం దీవిడ' అనుకున్నాడు. అదే పద్మ ఉంది. డొక్కు తెలుగు సినిమాలకి తప్ప వెళ్ళదు. హోటల్ కెళ్ళి కాఫీ తాగమంటే అదేదో చెయ్యరాని నేర మన్నట్టు మొహం పెట్టేస్తుంది. బీ.సీ. నాటి ఆలోచనా, పద్ధతులూను. ఏమైతేనేం, పద్మ మెరుపు తీగెలా గ్రేస్‌ఫుల్‌గా గలగలా నవ్వుతూ పక్కన నడుస్తుంటే తనని అసూయతో చూసే కళ్ళు ఎన్ని జతలో?

అన్నట్టు ఈవేళ పద్మని రఘువీర్ టాకీస్‌కి తీసికెళితే? నేరుగా పద్మ ఇంటి కెళ్ళాడు.

"పద్మా! ఫస్టు షో రఘువీర్ కెళదాం వస్తావా? మంచి ఇంగ్లీషు సినిమా వచ్చింది. పాల్ న్యూమన్ హీరో" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"ఛీ! నీ హాలీవుడ్ సినిమాలు పాడుగానూ. నేను రాను బాబూ. నీవు మాత్రం? సినిమా అంతా అర్థమై చస్తుందా ఏమిటి? బడాయి. నే నివాళ రిలీజింగ్ తెలుగు పిక్చర్‌కి వెళుతున్నాను" అంది. నీరుగారి పోయాడు. పోతే పోయింది. నేను వెళుతున్నాను అంటుందే కాని వెళదాం అనదే అనుకున్నాడు. అయినా వోడిపోకుండా —

"సరే, ఇలాగే కానీలే. నీవు సెలెక్ట్ చేసిన డొక్కు తెలుగు సినిమాకే వెడదాం" అని ఇంటి కొచ్చేశాడు.

ముఖం కడుక్కుని డ్రెస్ చేసుకుని వరండా గది కిటికీ దగ్గర తిష్ట వేసిన రమేష్‌కి పద్మ తన భర్తతో కలిసి రిక్షా ఎక్కడం కనిపించింది. "వీడెప్పుడొచ్చాడు శనిలా" అనుకొన్నాడు కసిగా. వస్తే వచ్చాడు. తన్ని కంపెనీకోసం పిలవరాదూ. గుండెలో ఏదో సన్నగా మంట ప్రారంభమైంది. ఎక్కడలేని ఉడుకుమో

త్తనమూ, కసీ, దుఃఖమూ, కోపమూ ఒక్కసారి కట్టకట్టుకుని దండయాత్ర చేశాయి. నిస్సహాయంగా బైటపడి పార్కులో ఒంటరిగా ఒక మూల కూర్చున్నాడు.

మరునాటి పొద్దుటే వచ్చాడు రమేష్ క్లాస్‌మేట్. చేతిలో కాలేజీ మేగజైన్ పట్టుకుని. "ఒరే రమేష్! నీవు రాసిన ఎస్సే మన మేగజైన్‌లో వేశార్రా. సైన్స్ ఎగ్జిబిషన్ ఫొటో తీసినప్పుడు నీవూ ఉన్నావు కదా అదీ ప్రింటయిందిందులో. ఇదిగో మేగజైన్" అన్నాడు. ఎగిరి గంతేయాలనిపించింది. వాడికో కప్పు కాఫీ ఇచ్చి సాగనంపాడు. నిన్నటి సాయంత్రం పద్మ వేదన చిటికెలో ఎగిరిపోయింది. ఎప్పుడెప్పుడు పద్మకి తన రచనా, ఫొటో మేగజైన్‌లో చూపిద్దామా అని తొందరపడ్డాడు.

స్నానం ముగించి ముస్తాబై పద్మ వాళ్ళింటి కెళ్ళాడు. ఎక్కడా అలికిడిలేదు. వాళ్ళింట్లో తనెక్కడ తిరిగినా అడ్డు లేదు. దాదాపు ఆ ఇంటి మనిషిలాంటి వాడే తను. పద్మని వెతుక్కుంటూ ఆమె పడగ్గది కెళ్ళాడు. పద్మ ఇంకా పడుకునే ఉంది. మంచి నిద్రలో ఉన్నట్టు ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు తెలియ జేస్తున్నాయి. రెప్పవేయటం మరచి ఆమె అందాన్ని తిలకిస్తూ రాతి బొమ్మలా ఉండిపోయాడు. ఆ చెదిరి, ముంగురులు నుదుటిమీద పరచుకున్నాయి. ఎండిన లేత పెదవులు కొద్దిగా విచ్చుకుని చిరునవ్వు తొంగిచూస్తున్నట్టూ, ఆమె ముఖంలో అంతులేని తృప్తి సంతోషమూ తొంగి పొరలుతున్నట్టూ తోచింది. దాని కారణంగూడా ఊహించాడు. ఎద మీద అరగొరగా తొలగిన పయ్యెద, తెల్లగా ఆయు ఇద్దంగా కదులుతున్న వక్షోజాన్ని బహిర్గతం చేసింది. మడిచి ఉన్న కాలిమీద చీర మోకాలు దాటిపోయింది. తెల్లగా మెరుస్తూ పిక్క పైభాగమూ, మోకాలి పైన కొంత మేరా కనబడుతున్నై.

జ్వరమొచ్చినట్టు ఒళ్ళంతా వేడెక్కింది తనకు. వివశత్వమూ మైమరుపూ తనున్న పరిసరాల్ని మరిపించాయి. ఉప్పెన వేగంతో రక్తం గుండెనుంచి ఉబుకుతూ పరసరా అయింది. చెమటలు కమ్మేశాయి. తడబడుతూ వెనుదిరిగి ఒక్క పరుగుతో ఇంటికొచ్చి పడ్డాడు. కళ్ళలో దేహాన్ని దహిస్తోన్న శక్తి శోషించి నీరసం ఆవహించింది. చిన్నగా వణుకుతోంది దేహమంతా. కదలకుండా పడుకున్నాడు తన గదిలో.

నాన్న వచ్చి పిలిచి వెళ్ళాడు ఒకసారి. అప్పటికీ తను కదలకపోవటంతో అదుర్దాగా వచ్చి నుదురు ముట్టి చూశాడు. తను మాట్లాడకుండా పడుకున్నాడు.

"బాగా జ్వరమొచ్చినట్లుందే వీడికి. ఇందాకా బాగున్నాడే. ఏమైంది రా ఇలా వణుకుతున్నావూ?" అన్నాడు లాలనగా. తను ఏం చెప్పగలడు? అసలు జ్వరం నుంచి కోలుకోవాలనే కోరిక ఉంటేగా? బలవంతంగా లేచి బట్టలు మార్చుకుని నాన్న వెంట స్కూటర్లో డాక్టరు దగ్గర కెళ్ళాల్సొచ్చింది. బజార్లో స్కూటర్ మీద వెళుతుంటే కాస్త వేడిమి తగ్గింది. ఆవేశం తగ్గుముఖం పట్టింది. కాని కళ్ళకు ఇందాకటి పద్మ రూపం తప్ప మరేం కనబట్టం లేదు.

డిస్పెన్సరీలో డాక్టరు ప్రశ్నలకి సరిగా జవాబివ్వ లేకపోయాడు. నాన్నే వివరించాడల్లే ఉంది. మరేం ఫరవాలేదని ఏవో మాత్రలిచ్చి పంపాడు.

"రిక్షాలో ఇంటికెళ్ళు. నేనలా పనిచూసుకుని వస్తా" అని నాన్న వెళ్ళిపోయాడు.

తనకు కావలసిన ఏకాంతం లభించింది.

అంత రద్దీలో వేలాది నగర వాసుల మధ్య రణగొణ ధ్వనుల్లో, భూగోళమంతా నిర్జనమై ఏదో భీకర స్వరం మాత్రం నిండి నిబిడీకృతమైనట్టుగా ఉంది ఈ ఏకాంతం.

ఇక తన బతుకంతా ఏకాంతమే. ఇప్పుడు తెలిసొచ్చింది తనకు పద్మ పెళ్ళయి తను పోగొట్టుకున్న దేమిటో.

ఇక బతుకునిండా నిరాశ. గుండెనిండా గుదిబండలా గుబులు — అవే తనకు జీవితాంతం తోడౌతాయి! తన ఇరుల బతుక్కి వీధులే కాని వెన్నెల లుండవు. నాలుగు బజార్లు తిరిగి ఇంటిదారి పట్టాడు.

"రమేష్" అన్న స్వరం విని ఆగిచూశా డావేపు.

రిక్షాలో వస్తున్న కస్తూరి కనబడింది! పైగా రిక్షా దిగి రిక్షావాణ్ణి పంపి తనతో నడక సాగించింది. చేతిలో కంచి.

"ఏమిటో ఒంట్లో బాగాలేదట? ఉన్నట్టుండి జ్వర మెందుకొచ్చిందయ్యా నీకు?" అని అడిగింది.

బావురుమని ఏడ్చేయాలనిపించింది తనకు. బరువెక్కిన ఆలదానికి చల్ల తెమ్మెరలా ఆదరణా సానుభూతీ లభిస్తే కొరవే ముంటుంది?

"కస్తూరీ! నాకో సహాయం చెయ్యగలవా?" అన్నాడు నీరసంగా. తన గొంతులో దైన్యంగుర్తించి ఆశ్చర్యపడిందామె. పైగా తనెప్పుడూ అలా పిలిచి ఎరగడు.

"ఏమిటి?" అంది.

"మీ ఇంటి కెళదాం పద ముందు" అన్నాడు.

"తప్పకుండా" అని మాట్లాడకుండా దారి తీసింది.

దారిలో ఎవరూ తనని గమనించలేదని నిర్ణయించుకున్నాడు. తలుపు తీస్తూనే కాళ్ళకున్న బూట్లతోనే మంచం మీద బోర్లా పడుకున్నాడు.

ఉప్పెనని బడబానలం తరిమింది!

దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. కస్తూరి ముందు బయటపడ్డం ఇష్టం లేక బలవంతాన నిగ్రహించుకున్నాడు. కాసేపటి కెలాగో తమాయించుకొని కూర్చొ గలిగాడు. అనరికే కస్తూరి చక్కగా కాఫీ తయారు చేసి తీసుకొచ్చింది.

కాఫీ తాగుతూ, "కస్తూరీ! నాకీ ఇంట్లో ఒక్క రోజు ఆతిథ్యమివ్వు. నేనిక్కడున్నట్టు ఎవరికీ తెలీకూడదు. ఏమీ ప్రశ్నించకూడదు. మెల్లిదిగా నేనే చెప్తాను" అన్నాడు.

ఆశ్చర్యంగా చూసింది కస్తూరి.

"ఏమి టివాళ ఇలా..." అనేంతలో సైకి కేవాడు.

"ప్లీజ్, ప్రశ్న లెయ్యకు. సరే! నీకు ఇష్టం లేదనుకుంటాను. లేక నేను కోరిన సాయం నీవల్ల కాదనుకుంటాను—వెళతాను" అన్నాడు.

"నో, నో, మరేం మాట్లాడకు. నీ ఇష్టం. కానీ వేళకు అన్నం అదీ తిను" అని లోపలికెళ్ళింది కస్తూరి.

మాట్లాడకుండా పడుకున్నాడు. అన్నం వద్దన్నాడు. ముఖం పీక్కుపోయింది.

అతడి కోసం ఇంట్లో వెతుకుతూ అదుర్దా పడుతున్నారని కస్తూరికి తెలిసి బాధ పడింది. ఆమెకీ అన్నం సయించలేదు. ఏదైనా మాట్లాడించబోతే వెళ్ళిపోతాడేమోనని భయం వేసింది. తరచి అడిగింది వాళ్ళింట్లో వాళ్ళని. ఏమైనా తిట్టారా? కఠినంగా మాట్లాడారా? డబ్బడిగితే ఇవ్వలేదా? వూహూ—అదేం లేదు. మరేమిటి విపరీతం?

సాయంత్రానికి నాలుగు కప్పుల కాఫీ మాత్రం తాగాడు. కలత నిద్ర కమ్మింది. ఎవరి మీదో కసి ఏదో కోపం. చేతకాని తనం. అన్నిటినీ బ్లర్ చేస్తూ పద్మ రూపం! అదో మాగ్నిఫిసెంట్ అబ్సెషన్ — సాటర్న్ మానవుల్ని ప్రభావితం చేసే వింత శక్తి — డ్రాకులా టచ్. దీన్నుండి తన బయట పడలేడు. శరీరాన్ని కోరిక కాల్చేస్తుంది. మగత. ఎబ్‌నార్మాలిటీ.

చల్లని చెయ్యి తాకింది నుదుటిని. ఎవరిదో తెలియటం లేదు. హాయిగా అమృతం చిలకరించినట్టుగా, వేళ్ళ తాలూకు మెత్తటి స్పర్శ. ఆ చెయ్యి అలాగే అదుముకున్నాడు బలంగా. స్త్రీ స్పర్శ స్మృతికి తెలిసింది. నరాలు చిట్లే ఆవేశం— భూమ్యాకాశాల్ని ఒకటి చేసేంతటి ఆరాటం— చేతి నలాగే పట్టుకుని ఆ చెయ్యి తాలూకు మనిషి నలాగే లాక్కున్నాడు. నరాలు తెగి, రక్తం చిట్లి పెటిల్లుమని బయటికొచ్చే టెన్షన్. పెనుగులాట—నిరర్థకమైన పెనుగులాట. ఎందుకో అర్థం కావటం లేదు.

సాచి లెంపకాయ కొట్టింది కస్తూరి. తెలివొచ్చింది తనకు.

"కస్తూరీ! నువ్వేనా?" అన్నాడు. బహిహాద్రి కరిగి నీరై పారింది.

"రమేష్! ఏమిటీ వైపరీత్యం? ఏమైంది నీకు? ఎందుకిలా తయారయ్యావు. నువ్వు బాధ పడితే సహించలేను. ఏ క్యావర్బిందేమో అర్థమైంది. ఏమైనా చేస్తాను నీ కోసం. కాని ఆవేశం వదిలి ఆలోచించి అదే కావాలనుకుంటే సరే!" అంది కస్తూరి ఆవేశంగా లేస్తూ.

"రా" అని దూకుడుగా రమేష్ పక్కకూర్చుని అతణ్ణి దగ్గరగా లాక్కుంది. కళ్ళలో తడి!

రమేష్ చటుక్కున మంచం దిగాడు ఒళ్ళంతా చల్లబడి మనసంతా హాయిగా తయారైంది. తను మరో క్షణంలో చెయ్యబోయింది గుర్తొచ్చి వణికిపోయాడు.

మాట్లాడకుండా "థాంక్యూ కస్తూరీ! థ్యాంక్యూ వెరీమచ్! నీ వివాళ నాకు చేసిన మహోపకారం ఒక మనిషికోసం మరే మనిషి చేసి ఉండదు. వస్తా" అని చీకట్లోకి విసవిస నడుచుకొంటూ వెళ్ళిపోయాడు, ఏడుపాస్తున్న కస్తూరిని వదిలేసి. *